

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਆਪਣੀ ਉਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢੋ, ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਚਲਨ ਕਿਵੇਂ ਰਹੀ, ਚੈਕ ਕਰੋ - ਯੱਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨੇਸਟ(ਇਮਾਨਦਾਰ) ਰਹੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ? ਉਸ ਰਿਗਾਰਡ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ, ਯੱਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹਨ, ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ। ਰਿਗਾਰਡ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪੁਚਕਾਰ ਦੇ ਉਠਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੁਣਾਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਣ ਦੀ ਅਕਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਮਹਾਫਿਲ ਮੇਂ ਜਲ ਉੱਠੀ ਸਮਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਗੀਤ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਰਾਗ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਂ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਨਾਸਤਿਕ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਨਾਮ ਆਇਆ ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਬ੍ਰਹਮ, ਸਮਾਂ, ਠਿੱਕਰ, ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸਲ ਰੀਤੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਹਨ ਪਥਰਬੁੱਧੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਪਾਰਸ ਹੈ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਹੈ? ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇ ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਪੱਥਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਸੁਧਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢੋ- ਕੀ ਕੀਤਾ? ਅਸੀਂ ਭੋਜਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਧਾ? ਚਲਨ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਚੱਲੀ ਜਾਂ ਅਨਾੜੀਆਂ ਮਿਸਲ? ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਉਨਤੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਅੱਜ ਸਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਫਲਾਣੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੁਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅੱਜ ਇਹ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੋਏ। ਇਵੇਂ ਸੱਚ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਚਾਣ ਪੂਰੀ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜਾਈ ਲੈਣਾ ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਚੰਗਾ ਹੀ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਬੜੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਛੁਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੱਚ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ? ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਣੀ ਹੈ? ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਆਲਰਾਊਂਡ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਬਸ ਦੇਹ - ਹੰਕਾਰ ਆਇਆ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਖਾਇਆ, ਇਹ ਡਿੱਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਚਕਾਰ ਦੇ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਸਥੂਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਪਰੰਤੂ ਯਥਾਰਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਫਾਲੋਅਰਸ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਗਾਰਡ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਭਭਕਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਹਨ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਇਨ੍ਹੀ ਲੰਬੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਬੇਸਮਝ ਹੋਏ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਕੇ ਅਤੇ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ!

ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉਹ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੁਰ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਝਗੜਾ ਲਗਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਖ਼ੂਬ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ।

ਬਾਂਬਜ ਨਿਕਲੇ ਸੇ ਨਿਕਲੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭਦੇ ਕੋਲ ਢੇਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਫਟਾਫਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਥੋੜੀ ਨਾ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੋਈ ਪਾਈ - ਪੈਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵੇਖ ਸਕੋਗੇ! ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਸਿਰਫ ਅੱਗ ਹੀ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਆਕਾਸ਼ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਲੇਗਾ। ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਅਤੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਜਾਨਵਰ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ! ਕਿੰਨੇ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਹੁਣ ਕਿਨ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਕੱਲਯੁਗ, ਇਸਦਾ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵ - ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਐਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਇੰਵੇਂ ਸਮਝ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰੋ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਕਿਵੇਂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਣ ਘੱਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚਲਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬਦਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯੱਗ ਨਾਲ ਤਾਂ ਬੜੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਚਾਹੀਦੇ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਲਬੇਲੇ ਹਨ। ਖਾਣ, ਪੀਣ, ਵਾਤਾਵਰਣ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਧਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਦ ਵੀ ਉਹੀ ਪਾ ਸਕਣਗੇ। ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਹ ਤਾਂ ਚਨੇ ਚਬਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਤੇ ਇਹ ਹੀ ਧੰਧਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵੇਗਾ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਇਕੱਠੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇ ਇੰਜਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਦੇ ਇੰਜਣ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਗੱਡੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖਿਸਕ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਤੂਫਾਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਕੇ ਪੁਰਜਾ - ਪੁਰਜਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਹੈ, ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਦੰਡ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ, ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਸੱਟ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਾਰਿਸ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਗੱਲ ਨਾਂ ਪੁੱਛੋ। ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ! ਨਾਲਾਇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂਗੇ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੋਂ ਹੱਟ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ- ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਇਨੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਆਏ। ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਜਾ ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਕਤ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਹਿਸਾਬ ਲੈਣਗੇ। ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਵਕਤ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲਬੁਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕਿਸ - ਕਿਸ ਨੂੰ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਈਜ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੀਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ

ਲਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਟੀ - ਪੀਸ - ਪ੍ਰੋਸਪੈਰਿਟੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਾਗਵਤ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜਾਂ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਲੜ੍ਹ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਜਲ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਮਸਜਿਦ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਓਨਾ ਲਗਾ ਰਹੇ। ਘਰ ਬਾਰ ਵੀ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੇ ਅਮੁੱਲ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਣਾ - ਇਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠ ਸੰਭਾਲਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਈਏ, ਚਲੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਦੇ ਆਰਡਰ ਕਰ ਦੇਣਗੇ - ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਲੈ ਆਉਣ। ਇਹ ਬੰਧਨ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਤੇ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ੍ਹ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਛੱਡਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਈਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗੰਢ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਥਰਡ ਕਲਾਸ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੇ ਚੰਗੀ ਗੰਢ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਚਾਰਟ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ - ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ! ਇੰਨੇ ਚਾਰਟ ਵੀ ਬਹੁਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪਛਾੜਦੀ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਮੈਂ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਭਾਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਖਾਣ - ਪੀਣ, ਚਾਲ - ਚਲਨ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਲਬੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।

2. ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋਕੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਸੰਭਾਲਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਗੰਢ ਬਣਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮਭੋਗ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਭਵ:
ਹੁਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਆਪਣੀ ਦੇਹ - ਦੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ, ਰਹੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਭੋਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਇਹ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹ ਦੀ ਜਾਂ ਦੇਹ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇ - ਇਹ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਸਟੇਜ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਕਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਤਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵਰਤ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁੱਖ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

*****